

360. 246

Tänno: ja Rituse: Laulud

surel

R o m o : P ü h h a l

29mal Mihkle: ku päral

laulda 1810.

Tallinnas,

trükkitud Minuthi kirjadega.

Homiko Paul.

Wisti: Armas Jesus armwita.

1.

Üpris rõõmsast laulan ka
Ässand, Jummal! litust sulle,
Et mo armas Issa-ma
Rahho-templiks olli mulle;
Et nüüd sadda aastad terwest
Katk ja nälg ei putnud meitest.

2.

Sinna, kes keik juhhatad,
Andsid armsad Wallitsejad;
Andsid waggad Wannemad,
Kes meid mõnnust wallitsewad;
Kes meid tühjal ajal toitsid,
Waeno ajal warjul hoidsid.

3.

Rahho ajal olgo siis
Rahho ka meil iseselekis;
Rahho on se rõõmsam hüks,

Mis meil Jeesus isse sowis,
Rahho maal ja majas olgo!
Rahho süddames' ka tulgo!

4.

Terwis, rammo on meil kdes,
Röömsast tötkem tööd siis tehha!
Jummal annab armo, wäes,
Meie tööst meil toidust nähha.
Eögem roga raiskamatta,
Müte tuimalt, tännamatta!

5.

Tehkem sanna sundmatta,
Tarwist tööd — ka näggematta!
Matskem maksud keelmatta,
Ei se ja meil tassumatta.
Andkem Käisril mis ta õigus,
Jummalale mis ta kohhus!

6.

Toitkem wannaid, waesi ka!
Geks meil Jummal joudo annud.
Kaswatagem holega
Lapsi! — kellel peaks pandud;
Kui siis auga halliks same,
Röömsast waewa mäletame.

7.

Ausamattel auustust
Mäitkem, kallil Käisril truust!
Moretmattel õppetust

Sago meie ellust, suust!
Sannakuldes noudkem rahho!
Elust meil sünnib surm ja kahjo.

8.

Hoidkem ello, terwist ka!
Omme au ja omme warra
Hoidkem ühtlast — pattota;
Digust hoidkem hilja warra!
Kül siis annab armas Jesa,
Röömsast siggida ja surra.

Paul enne Jutlust.

Wist: Sull' sull' Jehowa! tahhan laulda,

1.

Sull' sull', mo Jummal! tahhan laulda,
Kes sadda aastad täis nüüd awwitand;
Sull' ommadega litust anda,
Et meie maad ni laua õnnistand;
Et katk — ja nalg — ja sõa, hirmotus
Ei waerwand meid, se on so hallastus!

2.

Et ommast Woitud peaks andsid
Meil amfest ajast tanna päwani,
Kes issa kumbel murret kandsid,
Ja weelgi ifka kandwad tännini;
Et rikmatta meil jäi so õppetust
Ja rahho — õigus — ihho, tarwidus.

3.

Kül sõdda meie raja liggi,
Ja haigused — ja nälg — ja willetsus,
Meid ehwardas, meil hirmo teggi;
Ja süski hoidis meid so hallastus.
So hallastus! ja meie Käsri hool,
Mis kindlaste süs hoidsid meie pool.

4.

Kül mitto rahvast hukkatasid,
Mis lastest — majast — wiljast ilma jäid;
Kül kunningaid sa allandasid,
So wallitseja, lāsfi rikkus neid;
So lāsfi — kunningatte kunningas!
Meid issa wiisil kaitfis, õnnistas.

5.

Oh kül süs oli hirmus luggu
Ja meie maal, kui teine wallitsus,
Ja teiste kunningatte luggu,
Ja wähhem joud ja surem holetus,
Ei joudnud sõdda ärrakelata,
Ei wotnud maast ni paljo hoida.

6.

Ei saand süs sirpi wäljal wia,
Mis waenlastest jo ärratallatud;
Ei saand süs osta egga müa,
Keif oli sõdud, arraristatud;
Tõteggiaid said orjaks waenlastel,
Ja nälg ja katk siin jäti assemel.

7.

Moõr rikkus rahwa ello, termist,
Ja tuloke keif majad, pärrandust;
Keif taewas koll'as sõa, margsi,
Ma kõllas wasto rahwa ahvastust.
Ei wätimadfi jänud ellama,
Mis furno emma rindus surrid ka.

8.

Se aeg on ammo mõda leinud;
Oh Isand! se on sinno hallastus;
Ei meie olle sedda näinud,
Jo on muist unnustud se mällestus.
Et ma so armo ni ei unnusta,
Oh Jummal! põlweli sind pallun ma.

Jutlus se wahhel.

9.

Oh tõssem fites känd ja heäle,
Ja kummardagem mani Jummalat,
Kes pitka hirmo - aja peäle
Meid õnnistas ja meie wannemat!
Ja armo mälletagem allati,
Mis heldest festab põlwest põlweni!

Pärrast Jutlust.

10.

Se mällestus meid keelgo pattust,
Mis, Isand! nuhtlust peale kiskuwad;
Meil andko armastust ja truust,

Mis õnistada armust tootad;
Meid saatko ausaste sind tenima,
Ja head, hoolsad wallitsejad ka.

11.

Meil tehko armsaks meie ommad,
Ja meie maja, meie issa-ma;
Meil tehko ausaks kes meid toitvad,
Ja kaitsvad omma helde hõlega;
Meid tehko wahwaks, waenlast kelama,
Kui julgeks ka weel peale tullesma.

Pärrast õnistamist Altari eest.

12.

Oh! anna pitka, rõõmsa igga,
Ja wägge meie lalli Kaisrile!
Ka wannemattest kela wigga,
Ja anna neile joudu rõõkseste!
Et saaksid head weel meil teggema,
Ja meie taewaski neid tännama.

